

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLIX. — Wydana i rozesłana dnia 13 września 1884.

145.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświecenia z d. 20 sierpnia 1884, wydane w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, dotyczące się zaprowadzenia w c. k. szkole głównej ziemiaństwa w Wiedniu egzaminów teoretycznych rządowych z przedmiotów technicznych ziemiaństwa.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 18 lipca 1884, wydaję we względzie egzaminów teoretycznych rządowych z przedmiotów technicznych ziemiaństwa, następujące przepisy:

§. 1. Dla przekonania się o wykształceniu naukowem uczniów szkoły głównej ziemiaństwa lub równorzędnego zakładu (§§. 6 i 12) w technice ziemiaństwa będą się odbywały egzamina rządowe, a mianowicie pierwszy czyli ogólny z przedmiotów zasadniczych; drugi czyli techniczny z przedmiotów traktujących wyłącznie o technice ziemiaństwa.

§. 2. Przedmiotami pierwszego egzaminu rządowego są: fizyka i mechanika, — klimatologia, — chemia, — mineralogia i geologia, — matematyka, — geodezyja, — gospodarstwo społeczne.

§. 3. Przedmiotami drugiego egzaminu rządowego są: uprawa roślin, — nauka melioracyi, — budownictwo drogowe i wodne, — nauka administracyi i prawa.

§. 4. Do egzaminów rządowych potrzebne są świadectwa postępu, a mianowicie do pierwszego „z geometryi wykreslnej“, — do drugiego „z zastosowania geodezyi do techniki ziemiaństwa“, — z nauki „o machinach rolniczych“, — „z budownictwa wiejskiego“, — „z gospodarki rolniczej“, wszystkie ze stopniem najmniej „dobrym“.

Biegłość w „rysowaniu planów i terrenu“, w „wykreślaniu budowli drogowych i wodnych“, w „układaniu planów technicznych kultury“ udowodnić winien kandydat złożeniem wszystkich swoich rysunków, uznanych przez docenta przedmiotów przynajmniej za „dobre“.

Pierwszy egzamin rządowy.

§. 5. Pierwszy egzamin rządowy zdać należy przy końcu trzeciego lub w ciągu czwartego półrocza. Zwyczajne terminy tych egzaminów przypadają w ostatnich tygodniach półrocza zimowego i pierwszych tygodniach półrocza letniego, termin nadzwyczajny w pierwszych tygodniach półrocza zimowego.

W terminie nadzwyczajnym przypuszczeni być mogą zwyczajnie tylko ci kandydaci, którzy poddali się egzaminowi w terminie zwyczajnym i zostali oddaleni a którym wtedy nie dłuższy termin do ponowienia egzaminu naznaczono.

Wyjątkowo przypuszczani będą do egzaminu w tym terminie także ci kandydaci, którzy zgłosili się w porę do złożenia go w poprzedzającym zwyczajnym terminie, wszakże bez własnej winy nie mogli stanąć w owym terminie, z zastrzeżeniem, aby kandydaci usprawiedliwili przed egzaminem swoje niestawienie się i zarazem prosili o przypuszczenie do egzaminu w terminie nadzwyczajnym. Na takie wyjątkowe przypuszczenie może jednak pozwolić tylko Minister oświecenia na wniosek komisji egzaminacyjnej.

§. 6. Prośbę o przypuszczenie do pierwszego egzaminu rządowego podać ma kandydat pisemnie do prezesa właściwej komisji egzaminacyjnej i dołączyć winien do prośby następujące dokumenty:

1. świadectwo wpisu,
2. świadectwo dojrzałości lub dokument, któryby je zastąpił,
3. książeczkę legitymacyjną a według okoliczności dowód, że kandydat był zapisany najmniej przez trzy półrocza w szkole głównej ziemiaństwa, lub w zakładzie będącym z nią na równi, jako uczeń zwyczajny i uczęszczał na wszystkie przedmioty potrzebne do pierwszego egzaminu rządowego, jakoteż na ćwiczenia praktyczne z nimi połączone. Oddzielne wykłady i ćwiczenia, o które tu chodzi, wyszczególnione są w zaleconym programie nauk szkoły głównej ziemiaństwa,
4. świadectwa postępu z przedmiotów wyznaczonych w §. 4 do pierwszego egzaminu rządowego.

Wszystkie te dowody złożyć należy w pierwopisach i komisya musi mieć je przed sobą w czasie egzaminu.

§. 7. Prośby o przypuszczenie do egzaminów rządowych ogólnych, odbywających się przy końcu zimowego półrocza, podawać trzeba najmniej na sześć tygodni przed końcem tego półrocza, do egzaminów zaś odbywających się na początku półrocza letniego, zgłaszać się należy najpóźniej aż do końca półrocza zimowego.

Prezes winien zbadać prośbę i załączki i jeżeli przypuszczeniu do egzaminu nie stoi na przeszkodzie, przychyła się do prośby samodzielnie, pisząc na niej krótką rezolucyą.

§. 8. W razie mniejszych przeszkód, które kandydat może zaraz uchylić, dać mu należy odpowiednie wskazówki. W przypadkach wątpliwych, mianowicie co do kandydatów, którzy na wykłady oddzielne, w ustępie 3 §fu 6go wzmiankowane, uczęszczali po części lub całkiem do innego zakładu, będącego na równi z szkołą główną ziemiaństwa, przypuszczenie do pierwszego egzaminu rządowego zależy od pozwolenia komisji egzaminacyjnej.

Gdyby komisya odmówiła przypuszczenia do pierwszego egzaminu rządowego, wolno odwołać się do Ministra oświecenia.

Drugi egzamin rządowy.

§. 9. Egzaminu technicznego nie można zdawać wcześniej aż dopiero w ostatnich tygodniach szóstego półrocza, zresztą egzamina techniczne nie mają oznaczonego terminu, lecz można je zdawać przez cały rok z wyjątkiem ferij jesiennych i tych, które wśród roku szkolnego przypadają.

§. 10. Prośbę o przypuszczenie do drugiego egzaminu rządowego (technicznego) podać ma kandydat na piśmie do prezesa właściwej komisji, dołączając potrzebne dokumenty.

Potrzebne są następujące załączki:

1. Książeczka legitymacyjna a według okoliczności dowód, że kandydat ogółem najmniej przez sześć a od złożenia z dobrym skutkiem pierwszego egzaminu rządowego, najmniej przez trzy a według okoliczności przez dwa półrocza uczęszczał do szkoły głównej ziemiaństwa albo do zakładu będącego z nią na równi, na wszystkie przedmioty, wchodzące do egzaminu technicznego z nauk jego wydziału, jakoteż na ćwiczenia praktyczne z niemi połączone.

Oddzielne wykłady i ćwiczenia, o które tu chodzi, wyszczególnione są w zaleconym programie nauk szkoły głównej ziemiaństwa.

2. Świadectwo złożenia pierwszego egzaminu rządowego.

3. Świadectwa postępu z przedmiotów przeznaczonych w §. 4 do egzaminu technicznego, jakoteż po jednym wypracowaniu graficznym z przedmiotów, graficznego ćwiczenia się wymagających (plany, konstrukcje itd.), które to wypracowania winny być opatrzone uwierzytelnieniem jako kandydat wykonał je samodzielnie.

Wszystkie te dowody złożyć trzeba w pierwopisach i komisja musi mieć je przed sobą podczas egzaminu.

§. 11. Dni egzaminu wyznacza w każdym z osobna przypadku prezes.

W oznaczaniu kolei egzaminowania kandydatów winien tenże trzymać się porządku, w jakim zgłaszali się do egzaminu.

§. 12. Gdyby prezes a według okoliczności komisja egzaminacyjna odmówiła przypuszczenia do drugiego egzaminu rządowego, wolno kandydatowi odwołać się do Ministra oświecenia.

Wspólne przepisy dla obu egzaminów rządowych.

§. 13. Do słuchania egzaminów rządowych ustanawia Minister oświecenia osobne komisje egzaminacyjne.

Zwyczajnie w każdej z nich zasiadają jako egzaminatorowie głównie profesorowie a w miarę potrzeby także docenci szkoły głównej rolniczej do tych przedmiotów, z których kandydaci mają być egzaminowani.

Jednakowoż Minister oświecenia, po wysłuchaniu grona profesorów, powoływać będzie do komisji także egzaminatorów nie należących do tego zakładu.

Każdy profesor lub urzędnik powołany do komisji obowiązany jest przyjąć wybór.

Gdy dwóch lub więcej egzaminatorów jest ustanowionych do jakiegoś przedmiotu, zmieniają się na egzaminach.

§. 14. Minister oświecenia mianuje do każdego z dwóch egzaminów rządowych osobnego prezesa, wybierając ich z grona egzaminatorów.

W razie nieobecności prezesa obejmuje przewodnictwo najstarszy w służbie własny członek komisji.

Komisje do słuchania egzaminu składa prezes według własnego uznania.

§. 15. Minister oświecenia i Minister rolnictwa mogą wydelegować osobnych komisarzy do obudwu egzaminów.

§. 16. Każdy kandydat winien stanąć do egzaminu w dniu oznaczonym. Jeżeli nie stanie, poddać się musi wynikłym stąd szkodliwym następstwom. Wszyscy kandydaci, którym ten sam dzień do złożenia egzaminu wyznaczono, przybyć mają w tymże dniu, zanim się egzamin rozpocznie i być obecni póki go nie zdadzą.

§. 17. Dwóch lub więcej kandydatów zamienić się może z sobą na dni egzaminu tylko za zezwoleniem przewodniczącego a jeżeli są komisje specjalne, tylko pod tym warunkiem, aby z zamianą dni nie zamieniono także oddziału komisji kandydatom wyznaczonego.

§. 18. Egzamina rządowe odbywać się będą ustnie, publicznie.

Przewodniczący i większość egzaminatorów powinni być obecni przez cały czas egzaminu.

Egzaminowanie jednego kandydata nie powinno ogółem trwać dłużej nad trzy godziny.

Ze względu na przedstawione świadectwa postępu, prócz tych, które stwierdzają postęp tylko dostateczny, i stosownie do podanej w nich cenzury z przedmiotów egzaminu rządowego, można na obu egzaminach rządowych skrócić odpowiednio egzamin z odnośnych przedmiotów.

§. 19. Komisja naradza się nad rezultatami odbytego egzaminu i głośuje nie jawnie.

Wynik egzaminu z pojedynczych przedmiotów klasyfikowany będzie w stopniach: „celująco“, „bardzo dobrze“, „dobrze“, „dostatecznie“ i „niedostatecznie“. Kandydat zdał egzamin, jeżeli otrzymał na egzaminie ustnym z każdego przedmiotu stopień przynajmniej „dostateczny“. Nie zdał go, jeżeli z jednego lub więcej przedmiotów otrzymał stopień „niedostateczny“.

Z rezultatów egzaminu z pojedynczych przedmiotów wydany będzie w końcu sąd ogólny, czy kandydat okazał się w skutek egzaminu „uzdolnionym“, czy „znakomicie uzdolnionym“. W tej mierze należy mieć wzgląd także na stopnie, uzyskane w skutek egzaminów postępu (§. 4).

§. 20. Jeżeli kandydat nie zadowolnił komisji tylko z jednego przedmiotu, przypuszczony być może do poprawienia bezskutecznego egzaminu z tego przedmiotu po upływie dwóch miesięcy. Jeżeli otrzyma powtórnie stopień „niedostateczny“, przypuszczony być może jeszcze raz do egzaminu poprawczego po czterech miesiącach. Każdy taki egzamin poprawczy odbywać się ma w ciągłej obecności przewodniczącego odnośnej komisji egzaminacyjnej, a jeżeli na pierwszym egzaminie rządowym zasiadał osobny komisarz rządowy (§. 15), także w obecności tego ostatniego.

§. 21. Jeżeli kandydat nie zadowolnił komisji z więcej niż jednego przedmiotu, przypuszczony być może tylko do ponowienia całego egzaminu, do którego termin wyznaczy komisja.

Termin ponowienia pierwszego egzaminu rządowego, który nie powiódł się w terminie zwyczajnym (§. 5), wyznaczony być może albo na najbliższy termin nadzwyczajny (październikowy) albo na najbliższy termin zwyczajny; termin ponowienia egzaminu rządowego, który nie powiódł się w terminie nadzwyczajnym, podobnież albo na najbliższy termin zwyczajny albo na najbliższy termin nadzwyczajny.

Gdyby kandydat, ponawiając egzamin, nie zadowolnił komisji choćby tylko z jednego przedmiotu, przypuszczony być może podobnież tylko do ponowienia jeszcze raz całego egzaminu.

Przeciwno orzeczeniu komisji we względzie wyznaczenia terminu do ponowienia egzaminu rządowego nie ma odwołania.

§. 22. Jeżeli kandydat na pierwszym egzaminie rządowym oddalony został na cały rok szkolny, komisya może wskazać kandydatowi wykłady lub ćwiczenia, na które winien uczęszczać w ciągu tego roku.

§. 23. Wynik ostateczny egzaminu ogłoszony będzie publicznie jak tylko się skończy narada i zapisany będzie w książeczce legitymacyjnej kandydata, w razie oddalenia, z podaniem terminu ponowienia egzaminu i wyluszczeniem wszystkich warunków, pod którymi oddalony ma być przypuszczony do ponownego egzaminu, przyczem wyciska się pieczęć.

§. 24. W dowód złożenia pomyślnie egzaminów rządowych, wydawane będą świadectwa.

Świadectwa egzaminów rządowych zawierać mają prócz rodowodu kandydata i szczegółów biegu jego nauki, tudzież daty złożenia egzaminu, tak stopnie z każdego przedmiotu egzaminowego, według okoliczności wyjęte ze świadectw oddzielnych, uzyskanych przed egzaminem ogólnym (§. 4) jak i stopień ostateczny.

Świadectwa winny być podpisane przez przewodniczącego i wszystkich egzaminatorów a według okoliczności także przez komisarza rządowego i potwierdzone pieczęcią komisji egzaminacyjnej.

§. 25. Jeżeli uczeń, zanim zdał z powodzeniem pierwszy egzamin rządowy, uczęszczał na wykłady lub ćwiczenia, które podług planu nauk jego wydziału należą do wyższego niż trzeciego półrocza, może mu to być policzone w celu przypuszczenia go do drugiego egzaminu rządowego tylko w tym razie, jeżeli w najbliższym terminie nadzwyczajnym zdał z powodzeniem pierwszy egzamin rządowy.

§. 26. Każdy kandydat do egzaminu opłacić ma takse, którą ustanawia się w kwocie dziesięć (10) złotych za każdy z dwóch egzaminów rządowych; złożyć ją trzeba przed zdaniem egzaminu. Takse razem z kwotą na stępel do świadectwa egzaminu składa się w biurze rektoratu za potwierdzeniem odbioru.

§. 27. Od opłacenia taksy za egzamin można być uwolnionym tylko w skutek uchwały właściwej komisji egzaminacyjnej. Prośby o uwolnienie trzeba podawać na piśmie do jej prezesa.

Gdy się egzamin ponawia, nie można być uwolnionym od taksy.

§. 28. Taksy będą dzielone między egzaminatorów w równych częściach, których przewodniczący otrzymać ma dwie.

146.**Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych
z dnia 28 sierpnia 1884,****dozwalające cukiernikom używania do niektórych robót naczyń miedzianych niepobielonych.**

Ponieważ do pewnych robót cukierniczych, wymagających wyższych stopni gorąca, naczynia miedziane pobielane nie są odpowiednie, gdyż nie można przeszkodzić topieniu się i mechanicznemu ścieraniu powłoki cynowej, w skutek czego otrzymywane w nich wyroby, na pokarm dla ludzi przeznaczone, mieszając się z cyną, stają się jako zawierające metal, niezdrowemi, przeto ministerstwo spraw wewnętrznych, po wysłuchaniu najwyższej Rady zdrowia, uznało za stosowne zmienić w części rozporządzenie ministeryalne z dnia 19 września 1848, L. 3075 (Zbiór ustaw administracyjnych Nr. 121) i dozwolić cukiernikom używania naczyń miedzianych niepobielonych do gotowania karmelków, do pocukrzania jąder owocowych i do smażenia soków owocowych pod warunkiem jak najściślejszego dopełniania następujących przepisów:

1. Naczynia miedziane niepobielone, które mają być używane, powinny być zawsze starannie wyszorowane, całkiem suche i tak chowane, aby były zabezpieczone od wpływu pary kwaśnej, tudzież płynów zawierających kwas lub sole.

2. Przed każdym użyciem tych naczyń trzeba uważać, aby były całkiem czyste, mianowicie, aby powierzchnia wewnętrzna i wylew miały połysk lśniący, metaliczny.

3. Wyroby, w tych naczyniach otrzymane, jak tylko będą gotowe, trzeba przelać jeszcze gorące do ogrzanych naczyń glinianych, kamionkowych lub porcelanowych.

Inne przepisy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19 września 1848, L. 3075 zatrzymują moc swoją.

Taaffe r. w.**147.****Rozporządzenie ministerstwa handlu z d. 31 sierpnia 1884,
tyczące się zaprowadzenia w obrocie pocztowym austriacko-węgierskim przekazów pocztowych
wolnych od opłaty.**

Od 15 września 1884 można w obrocie pocztowym austriacko-węgierskim przysyłać pieniądze za pomocą przekazów pocztowych wolnych od opłaty w sposób następujący:

1. Przekazów pocztowych wolnych od opłaty, które opiewać mogą każdy na sumę aż do 200 zł., pozwala się używać tylko w tych przypadkach, w których stosownie do artykułu VIII ustawy z dnia 2 października 1865 (Dz. u. p. Nr. 108) wolno pieniądze bezpłatnie posyłać.

2. Na przekazy pocztowe wolne od opłaty używać należy wyłącznie blankietów, wydanych przez Zarząd pocztowy a sprzedawanych po 1/2 centa za sztukę.

3. Władza posyłająca (urząd) winna nie tylko wypełnić należycie w blankiecie na przekaz pocztowy to, co wskazuje tekst odcinka i część po nad „zapiskiem pocztowym“, lecz nadto dla kontroli napisać w miejscu, którego tekst opiewa „miejsce do przyklepiania znaczków listowych“, liczbę dziennika, nazwę Władzy

posyłającej (urzędu) i uprawnienie do posłania bezpłatnie, słowami: „sprawa służbowa“, lub „pieniądze zebrane na rachunek państwa (kraj)“.

Tekst „Nr. Dziennika wydawczego . . .“ przeznaczony jest dla urzędu pocztowego.

4. Przekaz pocztowy wydany będzie Władzy (urzędowi), na którą opiewa, z zachowaniem przepisów o doręczaniu listów z pieniędzmi. Rewersy odbiorcze na przekazy pocztowe do kas podpisać mają obadwaj urzędnicy przeznaczeni do odbierania posyłek pieniężnych, kwit zaś na odwrotnej stronie przekazu pocztowego podpisać może tylko jeden urzędnik, ponieważ podstawą odpowiedzialności zakładu pocztowego jest tylko prawdziwość i dokładność podpisów na rewersach odbiorczych.

Władza (urząd) odbierająca może odcinek odłączyć i zatrzymać jako dowód rachunkowy itp.

5. Przekazaną kwotę wypłaca się w urzędzie pocztowym okazicielowi pokwitowanego przekazu pocztowego a to bez sprawdzania legitymacyi okaziciela, przeto Władza adresowa (urząd) winna nad tem czuwać, aby doręczony jej przekaz pocztowy nie dostał się przed wypłaceniem w niewłaściwe ręce.

6. Gdy Władza (urząd) posyła przekazowo kwoty, które w myśl rzeczonyj ustawy podlegają opłacie, przekazy takie powinny być frankowane, to jest opatrzone przeplecionemi znaczkami listowemi podług taryfy.

Pino r. w.

148.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświecenia z d. 1 września 1884, wydane w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych,

tyczące się załatwiania spraw parafii rzymsko-katolickiej bielskiej.

Sprawy parafii rzymsko-katolickiej bielskiej, które były dotychczas załatwiane przez reprezentacye gmin miejscowych, upoważnione do tego rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 31 grudnia 1877 (Dz. u. p. Nr. 5 z r. 1878), załatwiać będzie istniejący w myśl ustaw krajowych szląskich z dnia 15 listopada 1863 (Dz. u. kr. Nr. 2) i z dnia 18 stycznia 1867 (Dz. u. kr. Nr. 5) komitet udziałowy a to, o ile nie chodzi o sprzeczne interesa beneficium lub patronatu na prawie cywilne n oparte, z współuczestnictwem proboszcza i opiekuna kościoła.

Nadzór rządowy nad komitetem w sprawach parafialnych, jakoteż prawo decyzyi w tychże sprawach, służące w myśl ustawy z dnia 7 maja 1874 (Dz. u. p. Nr. 50) Władzom wyznaniowym rządowym, wykonywać będzie w I instancyi c. k. starostwo w Bielsku. Należytości (§. 36 ustawy z dnia 7 maja 1874 Dz. u. p. Nr. 50) uchwalone na pokrycie wydatków parafialnych, mogą być ściągane egzekucyjnie porządkiem administracyjnym tylko za zezwoleniem Zarządu wyznaniowego rządowego.

Poborem należytości uchwalonych podług przepisów i oddawaniem ich komitetowi udziałowemu, obowiązani są zajmować się nadal ci sami wykonawcy, którzy zajmować się mają ściąganiem podatków gminnych.

Taaffe r. w.

Conrad r. w.

149.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z d. 8 września 1884,

zaprowadzające doręczanie adresatom w Wiedniu i niektórych przedmieściach wiedeńskich posyłek pocztowych wozowych i zmieniające §§. 22 i 23 Porządku poczt wozowych z r. 1838.

Począwszy od 1 października 1884 posyłki poczty wozowej, nadchodzące do Wiednia i adresowane do osób zamieszkałych w dziesięciu dzielnicach wiedeńskich, tudzież na przedmieściach: Fünfhausie, Sechshausie, Rudolfsheimie, Neulerchenfeldzie, Ottakringu, Hernalsie i Währingu będą odbiorcom odstawiane do mieszkania.

Za odstawienie płaci się:

a) od posyłek ważących aż do 1 k 500 gr	kwotę 5 c.
b) „ „ „ więcej niż 1 k 500 gr aż do 5 k	„ 10 „
c) „ „ „ „ „ 5 k	„ 15 „

Posyłki wozowe adresowane do Władz, urzędów i kas, do c. k. wojska i do uwięzionych, odbierać należy jak dotąd w urzędach pocztowych.

Aby ułatwić doręczanie, zmienia się §. 22 Porządku poczt wozowych z r. 1838 w ten sposób, że posyłki poczty wozowej, których wartość nie jest podana, lub wynosi aż do 20 zł. włącznie, mogą być doręczane w nieobecności adresata dorosłym członkom rodziny, domownikom, sługom adresata lub innym osobom przez tychże wskazanym, np. wynajmującemu mieszkanie, gospodarzowi i że odpowiedzialność zakładu pocztowego ustaje od chwili, gdy osoby te podpiszą dokument odbiorczy w formie: „N. N. za . . . . . (adresat).

Gdy jednak adresat zastrzeże sobie naprzód w c. k. urzędzie doręczania pakietów pocztowych w Wiedniu, aby tego nie czyniono, jakoteż gdy chodzi o doręczenie gotówki, kosztowności, papierów publicznych lub dokumentów, bez względu na wartość, posyłki takie doręczane być mogą wyłącznie samymże adresatom lub ich właściwym pełnomocnikom.

Począwszy od 1 października 1884, urząd doręczania pakietów pocztowych w Wiedniu zajmuje się także odbieraniem posyłek podlegających podatkowi konsumcyjnemu, które mają być odbiorcom odstawione do mieszkania, płaci sposobem zaliczki podatek konsumcyjny i ściąga ją razem z opłatą manipulacyjną po 10 c. od sztuki przez posłańców doręczających.

O nadejściu posyłek podlegających cła, odbiorca będzie jak dotąd uwiadomiany; gdy jednak oclenie może nastąpić bezzwłocznie, dołączona będzie do uwiadomienia kartka, za pomocą której adresat może urzędowi pocztowemu zlecić załatwienie oclenia. Za manipulacją w tem pośrednictwie. płacić będzie adresat po 5 c. od sztuki (prócz kwoty cła i należności dla przysięgłych celniczych).

Od przerweczonego dnia zmienia się także dla Wiednia i wzmiankowanych przedmieść §. 23 Porządku poczt wozowych z r. 1838, mocą którego wolno było adresatom odbierać posyłki w urzędzie pocztowym, w ten sposób, że każdy odbiorca, który chce sam odbierać w swoim urzędzie pocztowym posyłki do niego nadchodzące, winien opłacić z góry magazynowe po 5 zł. miesięcznie a nadto, od każdej posyłki, której nie odbierze w ciągu 48 godzin po otrzymaniu uwiadomienia, składowe, a to od każdej posyłki ważącej aż do 5 k 1 c., od cięższych po 2 c. za każdy dzień.

Uwalnia się od opłaty magazynowego lecz nie oraz i od składowego, tylko posyłki podlegające cła, adresowane *poste restante*, gdy adresaci nie mieszkają stale w Wiedniu lub w wzmiankowanych przedmieściach, nakoniec te posyłki, których adresat zastrzega sobie w poszczególnych przypadkach za pomocą osobnej prośby, że wyjątkowo sam je odbierze.